

21 Radical

COTIDIAN INDEPENDENT • SIBIU

Anul IV,

(CCIL)

Nr. 526

Miercuri,

6 ianuarie

1993

10 lei

Singurătatea alergătorului de cursă lungă

S-a săvârșit încă un an fără a se sfârși ceva — după trei ani de la moartea și învierea din decembrie '89. Mai sperăm în ceva. În ceva care să ne aducă adevărul despre ceea ce s-a întâmplat atunci. Altfel, sîntem niște rătăciți în lumea aceasta „fără forme fără fond”. Și cît vom mai rătăci? Nu vrem nimic altceva decît Adevărul. Dar cine-l va spune? Nimeni. Pentru că cei ce-l știu sînt deasupra întrebărilor noastre — nu vor să le audă, pentru că ei știu adevărul, care este împotriva lor — și nu-l vor spune.

După trei ani de la moartea „îngerilor revoluției” nu se știe cine i-a asasinat pe copiii ieșiți în stradă împotriva comunismului. Se fac parastase, șefii statului trag cruci pînă la pămînt, președinția zice că „pînă cînd nici asasinul lui Kennedy nu s-a descoperit, ce vrem noi, să-i descoperim pe teroriști?”

Teroriștii sîntem noi. Da, domnilor, sîntem noi! Pentru că acceptăm toate minciunile ce ni se bagă în nas — că miroase mai frumos decît adevărul. Și, în adîncul sufletului nostru, știm care este adevărul și-l plîngem înăinte de a răposa.

Ne plac — dureros — vorbele goale, vorbele colorate, vorbele vîrgate, cu „ce va fi” și „ce vrem noi”. Fără acoperire — așa de goi sîntem noi.

Să nu mergem mai departe decît la interviul Iliescu-lui, de luni, 4 ianuarie, an nou. Ce ne-a spus mîria-sa? Că va fi așa-si-așa! Că el prevăzuse „conci”, cum că o vom de pe sponci. El pe-a lui, redactorii pe-a lor, noi pe-a noastră. Fiecare cu ală... a măsii! Dar cu cealaltă, a mamei noastre, a tuturor, nu ne spune nimeni nimic.

Alergăm — noi, eu, tu, el-tara către ceva, spre undeva, fără busolă. Unii o iau spre răsărit, alții spre apus. Și, Doamne, se pare că apunem.

Cert este că am rămas singuri. Nimeni nu ne vrea. Nimeni nu ne dorește. Și atunci? În singurătatea noastră trebuie să vedem cine sîntem, de unde venim, încotro mergem. Altfel...

Traian SUCIU

DIN SUMAR

■ CINEMA — ACTORI
ȘI ROLURI (pag. 2)■ IN POLEMICĂ:
SEMNE DE DECLIN
(pag. 3)

Gazul metan — Ultima ratio

Pentru cunoașterea premi-
zelor care privesc în acest mo-
ment agentul termic și apa
caldă în orașul Sibiu, am a-
sistat la o discuție purtată în-
tre factori de specialitate de
la Primărie. Au participat: dl.
Ing. Ilie Grădinaru (Agenția
Centrale Termice), dl. ing.
Sandu Insurățelu (Institutul
de Protecții) și dl. ing. Sorin
Șerbu (primarul Sibiului).
Prima problemă abordată s-a
referit la structura rețelei de
distribuție a gazului și a agen-
tului termic. În continuare a
fost analizată relația dintre
norma de gaz de la nivel na-
țional și cea care privește lo-
calitățile. Astfel, nu există o
distribuție preferențială a ga-
zului metan pentru anumite
localități. Dl. inginer Sandu
Insurățelu: „Există un Dispe-
cherat de distribuție, la nivel
național, pe localități. Dacă la
București scade, e posibil să
scadă și în țară. Neputînd a-
sigura presiunea de gaz, e a-
fectată și distribuția de agen-
t termic și apă caldă”. Dl. pri-
mar Sorin Șerbu a făcut o dis-
tecție între centralele supra-
încălzite (120 grade Celsius)
și cele încălzite normal (con-
form Legii, 90 grade Celsius).
Centralele supraîncălzite dis-
pun de niște panouri termice
unde apa este adusă la o tem-
peratură de 90 grade prin a-
mestec cu un retur de apă cu
o temperatură mai scăzută.
După aprecierea dînsului: „Din
lipsă de gaz, la cele supraîncă-
lzite am apă caldă, iar la
cele cu apă caldă, apa este
„amortită”. Cînd scade presi-
unea la gaz în centrale, e afe-
ctată și presiunea apei calde”.

În continuare discuția s-a
purtat la modul ipotetic, cu
o mulțime de „dacă” și va-
riabile posibile, puțin relevan-
te însă pentru situația dată.
Și care, nu știu în ce măsură
pot fi aplicate rapid. De exem-
plu: dl. Sorin Șerbu: „Acum
am o întrebare bombă adresa-
tă domnilor Insurățelu și Gră-
dinaru. De ce nu trec pe lîngă
punctul termic ca trenul
prin gară? Dacă punctele ter-
mice sînt remobilate cu ca-
zane termice, în acele puncte,
se rezolvă problema? Cît costă
remobilarea centralei?” Dl.
Sandu Insurățelu: „De ordi-
nă milioanelei”.

Dincolo de toată această teo-
rie, ce am înțeles, ca nespe-
cialist în domeniu, a fost că
gazul este repartizat într-o
cantitate insuficientă, iar con-
ductele și rețeaua de distribu-
ție sînt dimensionate pentru
un anumit regim, care momen-
tan nu poate face față la o si-
tuație de criză. Rețehnologiza-
rea, iarăși, e dificil de realizat
acum. Astfel, la sfîrșit, fără
să fiu sigur că am priceput ce
s-a discutat, am pus și eu în-
trebarea bombă, la care cel pu-
țin, vizăm un răspuns clar:
„De fapt care este cauza ul-
timă a tuturor problemelor, și
ce se poate face?” Dl. ing.
Sandu Insurățelu: „Situația nu
e alarmantă, dar în ce privește
presiunea scăzută nu se poa-
te face nimic. La nivel națio-
nal trebuie mîrșită partea ce
revine Sibiului. Dar asta nu
este posibil pentru a nu exis-
ta diferențe între diferite zo-
ne ale țării. Ei trebuie să-i
deservească pe toți”.

Lucian FILIP

Vîntul schimbării

O vorbă înțeleaptă ne asig-
ură că orice sfîrșit prefigu-
rează în mod inevitabil un
nou început. Perpetua succe-
siune a anilor, reprezintă în
contextul celor afirmate o fi-
delă ilustrare a acestui prin-
cipiu imuabil. Martori nemij-
lociți, la ceas de seară, cînd
anii și-au schimbat sufixul,
eu toții am putut înregistra
încă o dată nonperenitatea lu-
mii în care trăim și a vieții
ce ne-a fost dată, ea însăși
reprezentînd triumful lumii
asupra întinericului, motiv
pentru care — bună sau rea —
merită a fi trăită la cea mai
înaltă intensitate, așa după
cum, sîntem convingi, că s-a
întîmplat în cea mai lungă
noapte a anului, cea de Reve-
lîon, cînd — măcar pentru o
clipă — ne-am simțit parca
mai buni, mai blîndi, mai con-
șeșivi, bucurîndu-ne și trăind
din plin clipa.

Așadar, ne-am despărțit cu
oarecare nostalgie de 1992, un
an practic lipsit de schimbări
radicale ori de prefaceri sem-
nificative, în viața economică,
socială sau politică, deși se
poate spune că au mai exis-
tat acte de o parte cît și de
cealaltă. E vorba în primul
rînd — dacă acceptăm totuși

ideea unei democrații (origi-
nale, frave, sau cum s-o mai
fi numind ea!) — de schimba-
rea ponderii opoziției în pel-
sajul politic cotidian, atît în
forul legislativ cît și în
cel al administrației lo-
cale, unde — de ce să
n-o spunem oînstă — a căm
prefăcut speranțele noastre în
fum, nădejdiile în deznădejdi
în visele în coșmaruri.

Am pășit cu nedismulată e-
motie în anul 1993 — în
care de asemenea, nici măcar
astrologia nu prevăd schimbări
notabile — cu credința fermă
numai în Cel de Sus, singu-
rul în măsură să... asigure
schimbarea, fără ură și fără
răzbunare! Căci, doar o mină-
ne dumnezeiască ne mai poa-
te salva acum din mizeria în
care ne-a cufundat pînă peste
cap... diavolul (cu nume de
sfînt!). Am sperat într-o to-
tală schimbare la față după
îmensele tributo de sînge plă-
tit la Revoluția din decem-
brie '89, însă am asistat doar
la o schimbare de... supra-
față care ne-a adus într-o ste-
ra mai jalnică parca, decît pe
vreame „genului carpatin” (cu
alt nume de sfînt!). Astfel u-
ni și-au arătat calitatea de
salvatori ai neamului, alții de
deținători ai cheii pentru to-

te problemele din România. E
adevărat că, în final fiecare
și-a atins țelul propus: primii
au salvat cum au putut no-
menclatura, în timp ce ceilalți
fiind incapabili de-a deschi-
de capul sau inima românu-
lui, s-au încuiat cu... cheia
în Parlament unde dormitează
pe banii statului (de pomană!).

Așa se face că vîntul schim-
bării care a răscolit nu de-
mult Europa de est și-a po-
tolit încet-încet răsufarea,
reușind chiar pe alocuri să
amortească vigilența și spiri-
tul justițiar al românului care
s-a cufundat tot mai adînc în
somnolența letargică ce frizează in-
ertia, apatia, blazarea și re-
sămănarea.

La mai bine de trei ani de
aște de la Revoluție, în Româ-
nia nu mai răzbate decît vin-
tul ternii, gîleră năpăstnic
prin cotloanele ceselor — ce
seamănă parca tot mai mult
cu niște igluri, ori acordurile
înghețate ale — încă în vogă
— melodiei omonime (Wind of
change) aparținînd formației
The Scorpions. Cam puțin o-
pinăm noi, pentru cei 1104
martiri căzuți în acei stîgeros
Decembrie '89!

Ion GIBNOD

Botezul Domnului IISUS HRISTOS

Lumea creștină prăznuiește, la data de șase ianuarie Botezul Domnului nostru Iisus Hristos. Praznicul acesta este numit, de poporul drep-credincios, Boboteaza. În cartea ce cuprinde slujbele bisericești din această lună, praznicul acesta se numește: „Sînta și Dumneziasca Arătare”.

Într-adevăr, se poate recunoaște această arătare din lucrările Sfintei Treimi, cînd Fiul lui Dumnezeu „S-a botezat în riul Iordan”, Duhul Sfînt S-a coborît „ca un porumbel” și Tatăl Ceresc a recunoscut: „Tu ești Fiul Meu Cel iubit” (Marcu, 1, 9-11).

Cartea cu slujbele bisericești din luna ianuarie înscrie în paginile sale și următoarea mărturisire: „Însuși Dumnezeu Cu-vîntul, (Domnul nostru Iisus Hristos) îmbrăcîndu-se în Adam cel vechi și plînd toate ale Legii, a venit la marele prooroc Ioan, ca să se boteze. Și acesta îl oprea, zicînd către Dînsul: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?” (Matei, 3, 14). Dacă a auzit pe Domnul, zicînd: „Lasă acum, că așa se cuvine” (Matei, 3, 15) și a cunoscut că botezul este împlinirea a toată dreptatea, L-a lăsat. Și botezîndu-se Hristos, toată firea apelor a sfințit; și cufundînd în rezejunile

Iordanului toate păcatele oamenilor, îndată a ieșit din apă, înnoind și zidînd din nou pe omul, care era învechit în păcate și dîndu-i împărtașania cerurilor” (Mineiul Ianuarie, Ed. V, București, 1975, p. 146).

Cu ocazia acestui mare praznic, Sfînta Treime, Care S-a arătat la botezul Domnului, este lăudată în cîntarea bisericească: „Arătîndu-Te Tu în Iordan, Mintuitorule și, botezîndu-te de înainte-mergătorul, Hristoase, Fiu iubit al fost mărturisit de Tatăl (...). Iar Duhul Sfînt peste Tine S-a pogorît, întru Care și luminîndu-ne noi, strigînd: „Slavă lui Dumnezeu, Celui în Treime” (Idem, p. 140).

Importanța acestui praznic împărătesc strălucește prin arătarea Sfintei Treimi. Această arătare susține existența lui Dumnezeu întreit în ipostaze cu recunoașterea lor la Botezul Domnului.

În zi de Bobotează, putem aduce laudă persoanelor aflate la riul Iordanului, zicînd: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperămintul meu este Duhul Sfînt, Treime Sfîntă, slavă Tie” (Ceașlov, București, 1970, p. 160).

Pr. I. BUTA

Muzeul și cinematografia

Muzeul Civilizației Populare ASTRA a reușit, în anul care a trecut, primele producții cinematografice proprii, punînd astfel în funcțiune un studio de film. În prima lună a acestui an se intenționează și inaugurarea unei săli de proiecții (la subsolul Casei Hermes, din Piața Mică), unde vor avea loc premierele acestor producții.

În regia lui Dumitru Budrală, după un scenariu semnat de Simona Bealcovschi, avînd coloana sonoră asigurată de Vasile Bebeșelea, SCULPTORII este un film realizat cu ocazia primului Simpozion Național de Sculptură Monumentală în Lemn, desfășurat în incinta muzeului în luna iulie a anului trecut. Filmul se constituie ca un impresionant eseu cinematografic — gen a-

tit de apreciat de cinefili — avînd ca temă actul de creație, cu tot ceea ce implică acesta, de la sacrificiu la transcendență și de la îndemînare, la har.

PUTEREA DAINUIRII este un alt eseu cinematografic, dedicat sufletului românesc — film ce prefătează, de fapt, un ciclu pe această temă. Adresat omului contemporan, ce pare cufundat într-un banal confort psihic, pelicula este o invitație la reflecție și meditație. Regia lui D. Budrală s-a încheiat pe baza unui scenariu realizat de S. Bealcovschi împreună cu C. Bucur (care e și consultant științific), cu o coloană sonoră semnată de D. Bebeșelea. Deoarece acest articol este doar o scurtă prefăcare, care în nici un caz nu se substituie unei vizionări

propriu-zise, nu ne rămîne decît să adăugăm că toate filmele au fost realizate în colaborare tehnică cu firma VIDEO STAR SRL și inginerul Tudor Stoia.

Este un început promițător care, sperăm, ne anunță un an bogat în împliniri pe tărîmul culturii.

Marius GHEORGHIU

Expoziție de carte

Și în ianuarie, la Biblioteca ASTRA este organizată o expoziție tematică lunară de carte.

Sînt prezente în vitrine nume prestigioase ale istoriei și culturii naționale: Nicolae Olahus, cronicarul Macarie, mitropolitul Andrei Șaguna, Wolf Alcheltburg, Ion Dongorozi, Coriolan Brediceanu, Ion Budai Deleanu, Ion Heliade Rădulescu, Iacob Negruzzi, Ionel Teodoreanu, Chesarie de la Rimnic, Henriette Yvonne Stahl, Mircea Tomuș, Petru Poenaru, EMINESCU, Ioan Slavici, Dionisie Romano, Anastasie Crimca, George Scherg, Dimitrie Țichindeal, Aaron Florian, A. O. Maior (Adeli-

na Olteanu Maior-Tăslăuanu), Vincentiu Babeș, Grigore Alexandrescu, Aron Pumnul, Ion Maiorescu, Paul Constant, Grigore Pleșoianu, Ion Luca Caragiale. De asemenea numere din ziarele și revistele care au apărut în lunile ianuarie de-a lungul veacurilor: TELEGRAFUL ROMÂN, FOIȘOARA TELEGRAFULUI ROMÂN, TRANSILVANIA, OBSERVATORUL, AURORA ROMÂNĂ, ARHIVU PENTRU FILOLOGIE ȘI ISTORIE, LITERATORUL, MOFTUL ROMÂN... Deci, după cum se vede, expoziția se vrea o pagină de istorie a culturii românești.

PROGRAM

MIERCURI, 6 ianuarie

7.00 Programul Televiziunii Naționale din Republica Moldova • Telematinal. 10.00 TVR — Iași. 10.30 Transmi-

siune directă de la Bobotează. 12.00 Film serial: BONANZA. 13.00 Lumea copiilor. 14.00 Actualități. 14.15 Ora de muzică. 15.00 Preuniversitaria. 16.00 Oameni de lîngă noi. 16.30 Pagini muzicale. 17.00 Actualități. 17.05 Sport-club. 18.15 Vîrsta a treia. 18.35 Arhive folclorice. 19.00 Reflector. 19.30 Desene animate. 20.00 Actualități. 20.35 Sport. 20.45 Telecinemateca: PROBA DE MICROFON (Casa de Filme Trei, 1979). 22.40 Azi în prim-plan. 23.05 Actualități. 23.15 Simpozion.

Cinema — Actori și roluri

Annette Bening

Despre această actriță s-a vorbit mult în ultimii doi ani. Legat de evenimente politice, artistice și personale. Se știe că vedetele filmului de la Hollywood se implică activ în cursele pentru Casa Albă. Ele contribuie la stringerea de fonduri pentru candidatul preferat și, prin popularitatea lor, la creșterea popularității celor pe care-i susțin în lupta pentru înalta magistratură. La recente alegeri, Bill Clinton a fost susținut de numeroase staruri, în frunte cu binecunoscutul Warren Beatty și soția sa Annette Bening.

Spectatorului român numele Annettei Bening i-a fost aproape necunoscut, pînă la apariția pe ecrane a filmului Bugsy, în care joacă rolul Virginiei Hill, acrită care devine marea iubire și sursa de inspirație a celebrului gangster Ben Siegel. În America, însă, ea face o figură foarte bună, avînd studii de specialitate, o serioasă carieră în teatru (nominalizată la premiul „Tony” și laureată cu premiul „Clarence Derwent”), roluri în seriale TV, roluri în filme alături de Robert de Niro și Harrison Ford, chiar o nominalizare pentru premiul Oscar. Ea deține o poziție de mare doamnă, cuceritoare prin eleganță și distincție, fascinantă prin siguranță și calm aristocratic. Poziție consolidată de rolul din Bugsy și de apariția din seara decernării Oscarurilor.

Născută în 1958 la Topeka în Kansas și crescută la San Diego, Annetta a reușit ceea ce încercaseră atîtea femei frumoase și cu faimă: să-l cucerească pe Warren Beatty, să-l facă tată fericit, determinîndu-l să renunțe la burlăcia pentru care părea că optase definitiv. Idila s-a născut în timpul filmărilor la Bugsy, deși diferența de vîrstă era de vreo 20 de ani. Întrebarea pe care și-o pun mulți: va rezista acest cuplu? Din ce știm despre Annette, se pare că da. Ea provine dintr-o familie care are cultul stabilității: este al patrulea copil al unui cuplu ce a rezistat 42 de ani. Cînd e nervoasă, pentru a se calma nu sparge paharele în capul celor din jur, ci se eliberează prin jogging sau yoga. (De ce n-o face și frumoasele noastre la fel?). Preferă un parfum calm: iasomia. Îi place să citească și... să mînin-ge calse uscate. Zilnic își notează impresiile într-un jurnal intim (pe care mulți ar vrea să-l citească). În fond, tot o eliberare!

Credem că acest cuplu va rezista și pentru că Warren Beatty pare teribil de îndrăgostit („are cel mai frumos glas, cel mai frumos corp și cel mai frumos chip” — spunea el despre Annette). Dacă va continua să se simtă bine în preajma ei, dacă va continua să se simtă eliberat de stres datorită ei, dacă vor avea tîria să depășească valurile și să stăpînească furtunile care bîntuie în agitata lume a filmului. Dar orice s-ar întîmpla, Annette Bening este deja un star. Prin sine însăși.

N. MOT

Către

S.C. „TRANSMIXT”

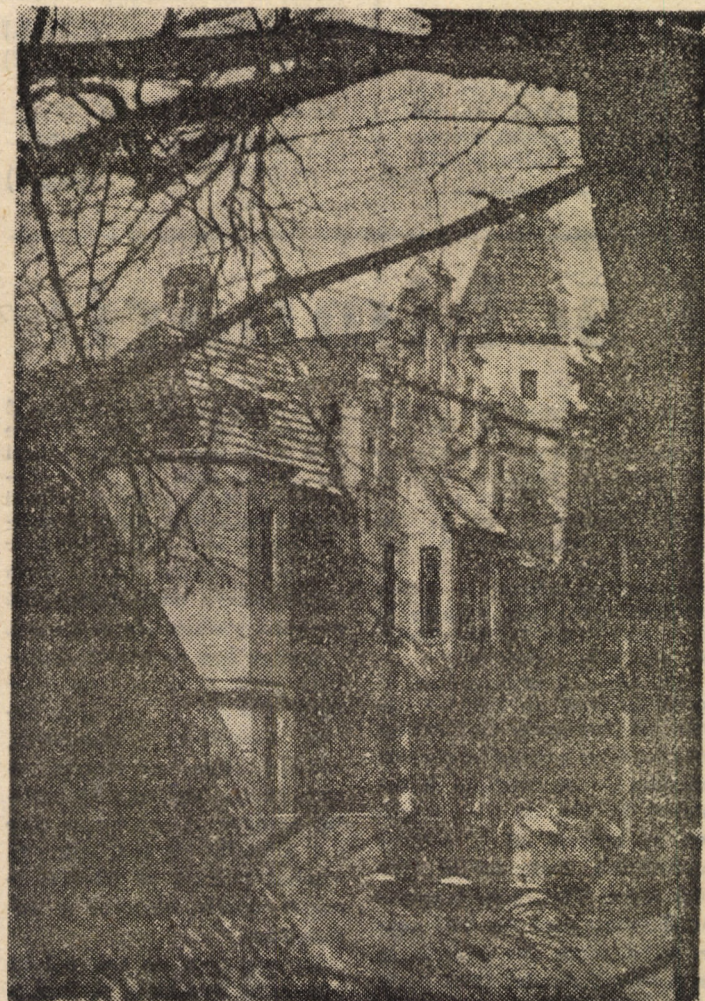
S. A. SIBIU

Domnule Director,

Aflăm, cu totală nemulțumire, că ați hotărît suspendarea, cu începere de la 3 ianuarie 1993, a cursei SIBIU-ROD, de la ora 19. Subsemnatul, vă solicităm să reveniți asupra acestei decizii neconforme cu interesele noastre, ale navetiștilor, cit și ale călătorilor cu bilete. Subliniem că, de multe ori, nu reușim să ajungem la Autogara nr. 2 de la locul nostru de muncă, datorită mijloacelor de transport în comun ale R.A. „TURSIB”, sau pentru că avem de rezolvat și alte probleme cu caracter personal, legate de sănătate sau de administrație (notariat, polclinică, judecătore etc.).

De această cursă beneficiază abonați și călători cu bilet din Săcel, Săliște, Vale, Gaș, Tilișca, Rod. Că atare o considerăm necesară.

Semnează 75 de persoane.

Sibiu sentimental.

Foto: R. BALINT

S. R. L.

str. Samuel Brukenthal nr. 2
tel. 41 81 08; 41 59 98; 41 52 10;
41 81 18 (Prefix 92)

Redactor șef: Traian Suciu • Secretari redacție: Ioan Ro-
dean, Eugen Săucea • Redactori: Gabriela Bălan Na-
talia Droc, Lucian Filip, Marius Gheorghiu, Ion Girnod,

Ștefan Mihai • ISSN 1220 - 8124 •

Tiparul: POLSIB S.A. Sibiu

Iolemici

După greva tipografilor, barca ziarului TRIBUNA a început să se clatine îngrijorător și să dea semne de declin. Nu avem în vedere lăbărtarea spațiului publicitar (boală veche!) care, ca o placă de plumb, amenință s-o sugrume, fiindcă TRIBUNA noastră cea de toate zilele nu este și nu trebuie să fie o agentie de publicitate. Adevăratul pericol e mult mai grav. Cititorul este nemulțumit și dezamăgit de calitatea materialelor publicate (și aceasta, boală veche!), de parcă în ultima vreme ziarul ar fi încăput pe mâna unor amatori care confundă condeiul cu barda și sucala. Pentru a nu fi suspectat de cine știe ce manevră ocultă, propun spre reflecție câteva probe elocvente pentru unele fețe ale imposturii și platitudinii gazetărești, pe care cititorul le-a întâlnit în paginile ziarului din ultima decadă a anului trecut.

CE NE PICĂ!

În ciuda titlului rubricii sale („Cu cărțile pe față”), atotștiutorul C.N. PICĂ mai atipește din când în când, iar „cărțile” i se încurcă și mint. Am fi curioși să aflăm sursa de unde el știe cu precizie data născutului lui Miron Costin (istoricii literari ezită în această privință). Instruindu-se după principiul „ce ne pică”, grăbitul corespondent al Tribunei îl citează pe Miron Costin care ar fi scris despre domnitorul Constantin Cantemir că „mînea bine și bea bine” și că „numai iscăltura învățase de o făcea”. În realitate, aceste cuvinte îi aparțin lui Ion Neculce, a cărui cronică nu poate fi atribuită predecesorului său, dacă este citită „pe față” și cu mintea trează.

SEMNE DE DECLIN

CAMELEONISME

După o îndelungată și înfierbîntată campanie jurnalieră pentru a dovedi nevinovăția lui Nicu Ceaușescu și a „șefilor” securității și miliției locale, dl. Lucian Jiman a devenit dintr-o dată lirie, suav, smerit. Dornic să se purifice, a ajuns la Liceul „Octavian Goga” unde a avut fericita șansă de a asculta „tradiționale colinde de Crăciun și Cîntece de Anul Nou”, interpretate „în limbile engleză și germană”, cu clinchete de mărci și de lire sterline. Nu ni se spune în ce fel de straie erau îmbrăcați colindătorii (bănuim că în cu totul altceva decât anacronicul nostru port național). Cuviosul gazetar n-a putut să nu observe că la această „emoționantă manifestare au asistat, de pe piedestal sau din tablouri”, Eminescu, Goga și Nichita Stănescu. Ce vor fi simțit aceștia auzind colinde în alte limbi decât cea în care ei și-au scris operele (din câte știu eu, ei au scris în limba română) nu poate înțelege decât cel care nu se rușinează să asculte colinde și să citească poezii în limba noastră strămoșească. Oare instinctul cameleonic să fie atât de acaparator, încît să ne lepădăm chiar și de limba învățată de la mama noastră? Ce zice dl. director „Pamfil Mihai”?

INFANTILITĂȚI POETICĂ

Ca urmasă demnă a ziarului lui Slavici, care l-a descoperit și ni l-a dat pe G. Coșbuc,

TRIBUNA de azi l-a descoperit și ni l-a dat pe junele compunător de versuri Dr. Vasile Iacob. Cea mai proasă(pă)ță compoziție a sa este **Plugușorul românesc** (în sfîrșit, nu englezesc sau nemțesc!), care poate concura cu proza versificată de prin anii cincizeci sau cu așa-zisele reportaje în versuri, recitate pe scenele vechilor cămine culturale, ori publicate la gazeta de perete a vreunui cartier muncitoresc. Cu versuri ca acestea: „Conducătorii să trăiască / Și Țara s-o călăuzească / Spre orizonturi de lumină...” ne aflăm încă pe vremea buruierăseilor osanale prezidențiale. Triumfalismul nostalgic al „urătorului” este dublat de un jalnic „simț” al poeziei pe care, însă, dl. Vasile Iacob și-l etalează, pe câteva coloane, cu o înduioșătoare candoare. Astfel de „rețete” versificate sînt un sindrom îngrijorător al maladiilor care s-au infiltrat ciclic în corpul slăbit de convulsii tranziției al poeziei. Unde sînt oare „medicii” salvatori? TRIBUNA însăși are nevoie de un adevărat, pentru a putea discerne și ea între poezie și non-poezie, între poetul adevărat și poetul cîrpaci. În caz contrar, riscăm să confundăm jococăria cu acupunctura, ca pe vremea lui Dej, cînd un lopătar infractor făcea ordine în Cultură.

STILUL MARDEIAS

Este greu să găsești în presa sibiană o altă probă de trivializare a limbii române decât aceea a lui Lucian Sălculean, dintr-un pamflet — o veninoasă și execrabilă injurie! — publicat în „Tribuna” din 30 dec. 1992, ocazionat de o „iritantă” notă despre „Băluții adolescenților milionari”, apărută în 21-Radical. În nota cu pricina, fără a fi negativist, se formulează și citeva observații critice, la care are dreptul un gazetar, mai ales cînd sînt juste. (Eu însumi, ca un adolescent curios, mai puțin... milionar, am ascultat citeva secvențe transmise la radio Sibiu și trebuie să recunosc, dacă îmi permite cenzorul L.S. să am o opinie proprie, că unele momente, unele formulări, unele aprecieri ale prea-guralivilor reporteri au fost penibile, false,

vulgare, de-o înfrîntătoare mediocritate, și de spirit și de expresie). Lucian Sălculean, care deja se crede „măiestru” gazetar, gata să-i tragă de urechi pe cei ce îndrăznesc să nu fie de acord cu el, nu are răbdare să i se așeze cît de cît mintea înveninată de citeva remarcă de bun simț și, cuprins de furie, năvălește asupra unui confrate, cu arsenalul unui mardeias tipic: argumente suburbane, limbaj trivial, instigări și amenințări de maidan. „Modelul” cel mai apropiat este Corneliu Vadim Tudor; cel depărtat ne trimite, prin anii '38-'40, spre o lume de tip tribal. Gazetăria este o meserie foarte grea, d-le Lucian Sălculean, iar pamfletul este „piscul” la care rîvnesc, în mîcimea lor, gelatinoasele „noroaie”.

Lulu BENEȘTEAN

XXIII — „PENTRU ARMATA FAC ORICE”

[...] Cînd Bischin a sunat la ușa s-a ridicat să plece. Pentru a ajunge mai repede — nu cumva să fi venit un control și să nu fi găsit pe nimeni în fabrică — au luat mașina. Străzile erau aproape pustii, oamenii stăteau fie ascunși în case, ferindu-se de gloanțele care vijilau din toate părțile, fie în locurile unde i-a prins „potopul” de la ora 12. Au rulat cu viteză și au ajuns în citeva minute în fața Arsenalului. Bischin a deschis portiera, a ieșit din mașină și a traversat strada spre poarta întreprinderii. Braga a rămas în urmă, să parcheze și să încue mașina, cînd a văzut apropiindu-se de el un bărbat îmbrăcat în uniformă militară.

— E mașina dumneavoastră? l-a întrebat cu o voce gravă.

— Da. De ce?

— V-aș ruga să mă duceți pînă într-un loc unde trebuie să îndeplinească o misiune foarte importantă. Și, cu glas ceva mai scăzut: e vorba de muniție, trebuie să-i aprovizionăm pe soldații care sînt asediați de teroriști.

N-a stat nici o clipă pe gînduri. „Pentru armată fac orice” spuse în timp ce redeschidea portiera mașinii. I-a făcut semn colegului să intre fără el în fabrică, a urcat din nou la volan și a demarat rapid.

Din acel moment pînă la ora șapte seara nu s-a mai știut nimic de el. Abia atunci soția a primit un telefon de la un necunoscut:

— Doamnă, unde e soțul dumneavoastră?

VASILE AVRAM ZEUL din LABIRINT SIBIU, DECEMBRIE 1989

— La fabrică, unde să fie?
— A plecat cu mașina?
— Da.

— Atunci să știți că mașina e tamponată într-un zid, la intersecția bulevardului Victoria cu strada Avrig, iar soțul dumneavoastră e la spital.

A rămas pur și simplu stupefiată. Ce să fi căutat soțul ei pe strada Avrig? Și cum să fi făcut un accident, cînd îl știa un conducător auto excelent și cînd era sigură că n-a pus picătură de alcool în gură? Ceva nu e a bună, și-a spus, începînd să tremure.

L-a trimis pe băiatul cel mare să vadă ce e cu mașina, iar ea a rugat un vecin să o ducă la spital, împreună cu băiatul cel mic. A intrat la urgență și a așteptat pînă cînd o asistentă a ieșit în hol să dea citire listei de răniți din acea zi. Soțul nu era printre ei.

— Domnișoară, fii bună, sigur nu aveți un rănit pe nume Bragă Ion?

— Sigur, doamnă.

— Mi s-a telefonat că a avut un accident cu mașina și că a fost transportat în stare gravă la spital.

— La noi nu e. Încercați la neuro, se pare că și acolo au fost transportați răniți.

A încercat și la neurologie, și la morgă (unde s-a înșălmîntat de cîți morți a văzut)

și la Spitalul Militar, dar niciăieri nu era înregistrat. Fînd aproape de întreprindere, a intrat și acolo, să ceară informații, dar nu i s-a spus decât că Bischin l-a văzut cînd a plecat cu mașina, împreună cu un militar. În rest, nu știa nimeni nimic.

Cînd a ajuns acasă, băiatul cel mare o aștepta. I-a spus că mașina fusese ciuruită de gloanțe înainte de a intra în zid. A aflat de la niște oameni că șoferul e mort iar cei doi pasageri răniți. Au fost duși toți trei la spital.

Era ca într-un coșmar în care te asaltează monștrii întrebărilor. Cine a tras în mașină? Cine erau cei doi pasageri (mai înaltele fusese vorba numai de unul)? La care spital au fost transportați? Ce să se facă ea acum, în situația asta fără ieșire?

Avea o vecină farmacistă, care îi cunoștea pe toți medicii. A rugat-o s-o ajute, iar ea, după ce i-a dat citeva calmante, s-a interesat din nou la toate spitalele. Nici de astă dată mai cu folos.

A stat toată noaptea ca pe ghimpi, nici măcar nu s-a dezbrăcat de hainele de stradă. La prima oră a dimineții a plecat din nou, împreună cu băiatul și cu vecinul, la spital. I-a văzut numele pe lista morților. Era al șaptelea.

Dacă nu s-ar fi derulat cu adevărat, întîmplările relatate mai sus ar putea fi crezute și ele ca secvențe de film absurd. Un bărbat cu o comportare exemplară, atât la serviciu (era unul dintre cei mai apreciați mașinisti de la IPAS) cît și acasă (își iubea familia mai presus de orice), este ucis în plină stradă. De cine? De ce?

Supozițiile sînt cu duiumul. Că bărbatul îmbrăcat în uniformă ar fi fost de fapt terorist. Că l-ar fi somat o patrulă să oprească, iar el n-ar fi executat ordinul. Că militarii de la Școala de Artilerie ar fi deschis focul fără somație, îndată ce au văzut apropiindu-se de ei o mașină în plină viteză. Că nu soldații ar fi tras, ci alte personaje, rămase tot atât de misterioase ca bărbatul care a dat telefon...

Cert e că Ion Bragă a fost victimă a cel puțin două diversuni care au făcut ravagii în acele zile: apa otrăvită și terorismul generalizat. Cine le-a lansat? În ce scop? Cine avea interesul să semene panică printre oameni?

Sînt întrebări care încă își așteaptă răspunsurile ca niște... pari fără cap. Poate că ele nu vor veni niciodată, dar acest lucru nu ne va putea împiedica să întrebăm în continuare. De pildă: cine erau persoanele care, în ziua de

23 decembrie, circulau într-o mașină deschisă, cu un steag alb fluturînd în aer, strigînd în gura mare pe toate străzile: „oameni buni, ieșiți afară din case! Blocurile sînt minate. Se va deschide focul!” etc. Dar cei din alte mașini dubioase, de unde se trăgea asupra trecătorilor și a caselor?

La intersecția acestor două „fantomă” a căzut victimă și Ion Zdicu. Ieșise din apartamentul său de pe strada Rahovei, pentru ca, împreună cu vecinii, să organizeze paza blocului și, eventual, să depisteze și să anihileze autoturismul ucigaș, pe care mai mulți oameni îl văzuseră rufînd prin zonă. Cum a ieșit în stradă, tirul a pornit din toate părțile. Femeile s-au retras în apartamente, iar bărbații s-au ascuns care pe unde au putut. A încercat și Ion Zdicu să se adăpostească în casa scării, dar în momentul cînd s-a întors să urce treptele, a simțit în spate o arsură puternică și s-a prăbușit la pămînt. L-au străpuns două gloanțe, din care unul i-a atîns coloana vertebrală și, se pare, măduva spinării. A fost dus cu salvarea la spital și operat de urgență, dar zilele pe care le-a mai trăit (pînă la 13 iunie, cînd a murit în urma unei noi — a cîta? — operație) a fost un adevărat chin atît pentru el cît și pentru soția care l-a vegheat zi-noaptea. A murit după ce trecuse prin toate durerile pe care le poate îndura un om, a murit cu aceeași întrebare obsedantă în minte: cine a tras și de ce?

(va urma)

Mica publicitate

VINZARE

• Vind autoturism ARO M 46 1C cu motor Diesel și remorcă pentru încărcătură de 2 tone, în perfectă stare de funcționare. Ofer piese de schimb pentru motor și autoturism. Informații la tel. 093/60 48 81 (Simeria, str. Aurel Vlaicu nr. 77 — Piroiu Florin).

(4)

PIERDERI

• Pierdut contract de vânzare-cumpărare eliberat de O.J.C.V.L. Sibiu, pe numele Ruja Ioan. Il declar nul. (8)

România a infirmat, după dec. 1989 toate păreri bune de care se mai bucura până atunci.

Izolată și marginalizată în extremul estic al Europei, este în mod inexplicabil părăsită de toți cei care i-au stors și supt resursele și bogățiile naturale. Un singur exemplu este, cred, cutremurător. Ce ar însemna returnarea aurului furat de Uniunea Sovietică, în valoare de 50 de miliarde dolari pentru economia noastră actuală?

Dar ceea ce ne preocupă și ne frământă mai mult ca orice este dispariția aparentă a onestității de care avem atâtea nevoie pentru redresarea noastră morală. Înrobiți, ocupați, subjugati și exploatați nemilos, timp de 45 de ani, am suferit cu toții mutații de ordin psihic și spiritual. Nimeni nu

mai spera într-o posibilă descătușare din închisorile lagărului comunist, ce părea invincibil și înscris în eternitate.

Asta a spulberat nădejdi, a atins limite de suportabilitate care au generat, uneori, grave compromisuri pe toate planurile. Eroismul și demnitatea umană au fost călcate în picioare, iar persistența în-

lui o puritate nemărturisită. Și-au dat seama de ce se întâmplă, nu au putut accepta nelegiuirile proliferate. Unii s-au resemnat, alții au păstrat revolta interioară luptând cu forțele represive într-un fel care să dea posibilitatea supraviețuirii.

Cind compromisurile nu au denaturat relația umană și nu au pătat conștiința, „SATIS-

față, să dormim, liniștiți, să înăbușim cu demnitate mîhnirea și umilința la care încă simțem supt de nemernicia momentului, să asistăm cu dispreț la un scenariu grotesc în care se zbat în continuare satisfacerea de ambiții absurde și ticăloșia.

Pentru individ acest lucru poate fi un refugiu benefic, pentru societate un dezastru. Rămîne de văzut în ce măsură forțele retrograde vor rezista pentru menținerea vechilor metehne în care lenea și prostia au fost nu numai tolerate ci și oficializate în ierarhia puterii. Să sperăm că zimbetele malefice și manevrele de culise, abil dirijate, își vor găsi în final și ele sfîrșitul ca și mitul dictatorului nebun.

Este o posibilă urare pentru cei vizați, în anul care a venit alături de cele mai bune urări pentru cei care ne înțeleg și susțin în salvarea unei țări rătăcite și batjocorite atît pe plan intern cît și extern.

Arh. Liviu NICULIU

SATISFACTIE

tr-o eventuală lăolaltate, considerată — prostie.

Cine nu recunoaște acest lucru, sau se erijează în „viteaz după război” este nesincer cu el însuși.

Și totuși au existat oameni neîmpăcați cu situația de fapt, impusă de împrejurări, păstrînd cu discreție în suflet și conștiință (singurele capabile să scape indiscreției sistemu-

FACTIA” a fost supremă! Este poate cel mai temerar act de voință și caracter, deși necunoscut și necunoscut de nimeni.

Desconspirarea acestui act de noblete ar fi periclitat libertatea și, de ce nu, viața în acele timpuri nefaste. Asta ne dă dreptul unor dintr- noi să stăm cu capul sus, să privim pe oricine direct în

Sportul cel mai îndrăgit al anotimpului este schiul!

Firma „JOMAROM”

ANUNȚĂ deschiderea primei școli particulare de schi din stațiunea Păltiniș, care stă la dispoziția schiorilor începători sau avansați cu cei mai buni monitori de schi.

Se organizează cursuri cu o durată de 3, 6 sau 12 zile pentru grupuri de 10—15 persoane, sau cursuri individuale cu un număr opțional de ore.

Centrul de închiriere al firmei oferă echipamentul necesar practicării acestui sport.

Informații puteți obține la telefoanele 43 69 59, 41 50 77, 41 79 51.

TEATRUL DE PĂPUȘI SIBIU

ORGANIZEAZĂ CONCURS pentru ocuparea postului de

— ORGANIZATOR SPECTACOLE —

Relații suplimentare la sediul teatrului.

S.C. „FRÂNCU” S. R. L. Sibiu

str. N. Teclu nr. 1,

VINDE en-gros produse din Grecia:

■ LAMU

■ PORTOCAL

■ HELLAS

Telefon 43 64 06

— 477 —

Zvonuri sau chiar eliminarea scandalului deșeurilor?

După cum bine se știe, au fost anunțate prin intermediul ziarului nostru demersurile — din păcate și cele constînd numai în vorbe, nu și în fapte, atîta timp cît nu au dus la rezultatul final iar vinovații nu au fost trași la răspundere pe măsura așteptărilor opiniei publice — întreprinse de către factorii de resort, în vederea transportării deșeurilor toxice din zona Sibiului. Demn de remarcat este efortul organizației „Greenpeace”, presiunile făcute asupra guvernului federal, în urma cărora Ministerul pentru Mediu și Energie din landul Hessen a

declarat, în luna septembrie a anului recent încheiat: „Dorința noastră de colaborare se bazează pe responsabilitatea morală față de cetățenii României, a căror sănătate a fost afectată de mașinăriile criminale ale afaceriștilor germani ai deșeurilor precum și de faptul că în țările (landurile) de origine nu există depozite sau instalații de incinerare sigure. Coroborez aceste dorințe cu speranța că statul federal, landul Sachsen și celelalte landuri vor colabora la suportarea costurilor unei incinerări corespunzătoare, pînă la tragerea la răspundere a

celor adevărați vinovați”. La ora de față acestea nu mai sînt simple vorbe sau promisiuni. De la Ministerul Mediului din România s-a anunțat, la finele anului 1992 — desigur, anul nu se putea încheia fără această veste! — că DEȘEURILE DIN SIBIU, MIERCUREA, APOLD, DOBIRCA VOR FI RETURNATE! Operațiunea este suportată în totalitate de fiecare land, în funcție de numărul contribuabililor. Costul se ridică la două milioane de mărci germane. Să sperăm că în 1993 și sibienii vor respira aer curat!

Gabriela BĂLAN

NEGOCIERI-INTRERUPTUTE

Geneva — 4.01 — Negocierile sîrbo-musulmane între Izetbegovici și Karadžioci au ajuns luni într-un punct critic. Președintele Bosniei nu acceptă continuarea tratativelor atîta timp cît sîrbi nu acceptă integritatea teritorială a Bosniei, precum și retragerea armamentului greu de pe front, sub control internațional. La rîndul lor sîrbi au cerut întreruperea lucrărilor conferinței. Cei doi mediatori internaționali, Vance și Owen, au depus presiuni pentru admiterea unei existențe a unui „stat în stat” (sîrb în Bosnia), lucru de neadmis de către președintele musulman Izetbegovici, care ar pierde în felul acesta jumătate din Bosnia.

Guvernul Greciei și-a manifestat îngrijorarea, celor 5 membri permanenți ai ONU, pentru o intervenție militară internațională în Iugoslavia, care ar duce la escaladarea războiului în regiune.

Radiu Sarajevo și singurul ziar care apare în acest oraș, „Orobedenie” a notat că noaptea de duminică spre luni a fost tăcută, fără luptă.

flash

• Divergențele părților beligerante au dus la întreruperea lucrărilor tratativelor asupra viitorului politic al Somaliei, de la Addis Abeba. Proiectul vizitei secretarului general ONU, B. Ghali, în regiunea Eritreea, unde urmează curînd un referendum pentru desprinderea de Etiopia a stîrmit un val de proteste antisecesioniste. Poliția etiopiană

a deschis focul asupra a 3.000 de demonstranți.

• Jurămîntul pentru un nou mandat de 5 ani, a fost depus de președintele (din '88) Daniei Arap Moi (68 ani).

• Colaborarea cu forțele

ONU va fi întreruptă, a declarat Norodom Sihanuk, președintele Consiliului național al Cambodgiei, protestînd pentru ineficacitatea forței ONU în nordul țării unde khmerii roșii vor să se fortifice.

• Grănicerii cehi au început operațiunile vamale la frontiera cu Slovacia. Armata cehă dorește să intre în pactul NATO, a afirmat o autoritate militară din Cehia. În Slovacia se cumpără, nu numai de filateliciști, primul timbru poștal cu stema noului stat: o cruce dublă și trei coline.

• Aburi radioactivi au fost scăpați în atmosferă în urma unei pene la blocul motor al Centralei Nucleare de la Kozlodui (Bulgaria) aflată la 10 km de granița dunăreană a României. Reparațiile precedente ale acestui reactor au durat un an.

• Un nou ambasador al ONU un fost ambasador al Indiei la ONU, va sosi în Israel, în problema celor 415 paleștineni (din organizația teroristă „Hamas”) expulzați în Liban. Autoritățile libaneze au anunțat că nu vor permite intrarea în țară, din această „zonă a nămnului”, a nici unui dintre paleștineni, chiar dacă unul dintre ei ar deceda.

Emil FORNIE